

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 463/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., a. s., zastúpenej advokátkou Mgr. A. M., P., vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Topoľčany pod sp. zn. 5 C 195/2011 a Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 8 Co 134/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2013 osobne do podateľne doručená sťažnosť spoločnosti P., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaniach vedených Okresným súdom Topoľčany (ďalej len „okresný súd“)

pod sp. zn. 5 C 195/2011 a Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 Co 134/2012.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľka je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností ležiacich v kat. území T., ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností na liste vlastníctve č. 2463 ako parc. č. 4785/1 (orná pôda – 131 364 m²) a parc. č. 4785/9 (zastavané plochy a nádvoría – 15 131 m²). Napriek uvedenej skutočnosti rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 32/96-448 zo 14. mája 2007 bola sťažovateľka zviazaná zaplatiť M. V. ako žalobkyni 6 339 070 Sk, a to ako vydanie bezdôvodného obohatenia získaného užívaním časti uvedených pozemkov zo strany sťažovateľky bez právneho dôvodu. Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 202/2007-506 z 28. apríla 2008 bol rozsudok okresného súdu zmenený tak, že sťažovateľka bola zviazaná zaplatiť 6 104 896 Sk. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 103/2008 z 20. decembra 2010 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky ako neprípustné. Napokon uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 308/2011-24 z 24. augusta 2011 bola odmietnutá sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uvedeným rozhodnutiam všeobecných súdov, a to pre zjavnú neopodstatnenosť.

Počas súdneho konania vyšlo najavo, že niektoré časti sporných pozemkov boli duplicitne vedené jednak ako vlastníctvo sťažovateľky, ale aj ako vlastníctvo pani V. Pani V. sa domáha ochrany svojich tvrdených práv k nehnuteľnostiam v rámci katastrálneho opravného konania, ktoré nebolo v celosti dosiaľ ukončené. Tiež opakovane vyhlásila, že nehodlá predložiť okresnému súdu žalobu o určenie jej vlastníckeho práva k sporným pozemkom.

Za uvedeného stavu sa sťažovateľka žalobou z 30. októbra 2011 domáhala určenia, že pani V. nie je vlastníčkou a ani spoluvlastníčkou nehnuteľností ležiacich v kat. území T. zapísaných v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. 2331 ako parc. č. 1954/2 (trvale trávne porasty – 11 667 m²), ako aj nehnuteľností ležiacich v kat. území T. zapísaných v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. 2463 ako parc. č. 4785/1 (orná pôda – 131 364 m²) a parc. č. 4785/9 (zastavané plochy a nádvoría – 15 131 m²). Ďalej sa domáhala aj určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností ležiacich v kat. území T. zapísaných

v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. 2463 ako parc. č. 4785/1 (orná pôda – 131 364 m²) a parc. č. 4785/9 (zastavené plochy a nádvoría – 15 131 m²).

Rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 195/2011-162 z 29. februára 2012 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Podľa názoru okresného súdu z listu vlastníctva č. 2463 vyplýva, že sťažovateľka je výlučnou vlastníčkou parc. č. 4785/1 a parc. č. 4785/9. Z listu vlastníctva č. 2331 zasa vyplýva, že pani V. ako žalovaná je výlučnou vlastníčkou parc. č. 1954/2 (trvalé trávne porasty – 350 m²). Z vyjadrenia Správy katastra T. z 3. februára 2012 vyplýva, že duplicitné vlastníctvo vo výmere 111 667 m² bolo odstránené a súčasná parc. č. 1954/2 o výmere 350 m² nie je duplicitná so žiadnou inou parcelou. Naliehavý právny záujem na určovanom výroku podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku sa viaže na konkrétny určovací petit a súvisí s riešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. Záver súdu o existencii či neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá posúdenie, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva a či snád' spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva alebo ak požadované určenie má povahu len predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je alebo nie je právny vzťah alebo právo. Právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby, musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Vo všeobecnosti tiež platí, že pozitívne určenie vlastníckeho práva, teda že žalobca je vlastníkom, má spravidla prednosť pred negatívnym určením, teda že žalovaný nie je vlastníkom, lebo z negatívneho určenia nevyplýva jasne a jednoznačne, kto je skutočným vlastníkom, pretože bez takéhoto pozitívneho určenia treba pripustiť aj možnosť, že vlastníkom je aj tretia osoba (ktorá nie je účastníkom konania). Sťažovateľka nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom negatívnom, ale ani pozitívnom určení. Pokiaľ tvrdila (v rozpore s právnym, skutkovým a evidenčným stavom), že je vlastníčkou parc. č. 1954/2 vo výmere 11 667 m², potom sa mala domáhať určenia vlastníctva k takej parcele,

a tak preukázať konkrétny a právne nespochybniteľný titul nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetu sporu. Totiž len na základe súdneho rozhodnutia určujúceho vlastníctvo sťažovateľky by bolo možné vykonať v katastri nehnuteľností zmenu zápisu v prospech jej vlastníctva. Naproti tomu v prípade, že by sa žalobe o určenie, že pani V. nie je vlastníčkou a ani spoluvlastníčkou parc. č. 1954/2, vyhovel, nedostala by sa sťažovateľka do výhodnejšieho právneho postavenia, než v akom sa podľa vlastného tvrdenia nachádza. V konaní bolo preukázané, že pani V. nadobudla vlastníctvo k parc. č. 1954/2 vo výmere 11 667 m² súdnym rozhodnutím z roku 1974, a to v polovici, pričom druhú polovicu zdedila. V súčasnosti je však zapísaná ako výlučná vlastníčka parc. č. 1954/2 iba vo výmere 350 m² a domáha sa v správnom konaní opravy chyby v operáte katastra nehnuteľností. Vzhľadom na to žalobkyňa neosvedčila naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že pani V. nie je vlastníčkou, ale ani spoluvlastníčkou parc. č. 1954/2. Pokiaľ sa sťažovateľka domáhala jednak negatívneho určenia, že pani V. nie je vlastníčkou ani spoluvlastníčkou parc. č. 4785/1 a parc. č. 4785/9, ale tiež pozitívneho určenia, že sťažovateľka je výlučnou vlastníčkou týchto parciel, ani v tomto rozsahu nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovaných negatívnych a pozitívnych určeníach. Pani V. totiž nie je a ani nebola v minulosti zapísaná ako vlastníčka či spoluvlastníčka týchto parciel a sťažovateľka je už teraz vedená ako výlučná vlastníčka týchto parciel. Preto prípadné rozhodnutie okresného súdu negatívne určujúce, že pani V. nie je vlastníčkou a zároveň aj pozitívne určujúce, že sťažovateľka je vlastníčkou, nemôže byť spôsobilé zlepšiť právne postavenie sťažovateľky, ktorá svoje vlastníctvo už má zapísané v katastri nehnuteľností. Podanou určovacou žalobou sťažovateľka nemôže dosiahnuť odstránenie spornosti práva alebo neistoty v jej právnom vzťahu.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 134/2012-203 z 9. mája 2013 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 195/2011-162 z 29. februára 2012. Podľa názoru krajského súdu okresný súd úplne zistil skutkový stav veci, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku okresného súdu. Ani podľa krajského súdu nie je daný naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku na požadovanom určení, keďže nie je možné prijať záver, že by bez tohto určenia bolo

ohrozené právo sťažovateľky, resp. bola odstránená spornosť práva, príp. neistota v právach a oprávnených záujmoch sťažovateľky, čo sa týka nehnuteľností, ktorých sa určovací petit týka. Keďže sťažovateľka sa domáhala určenia, že pani V. nie je vlastníčkou parc. č. 1954/2 vo výmere 11 667 m², pričom podľa aktuálneho zápisu na liste vlastníctva má táto parcela inú výmeru, potom ani z tohto dôvodu nie je na požadovanom určení daný naliehavý právny záujem, a to preto, že nejde o prípad, keď by súdne rozhodnutie určujúce vlastnícke právo malo byť zapísané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý stav zhody medzi právnym stavom a stavom evidovaným v katastri nehnuteľností. Ani podľa krajského súdu požadované určenie s poukazom na aktuálny zápis na liste vlastníctva nie je spôsobilé zlepšiť právne postavenie sťažovateľky. Daný určovací návrh nie je vhodným procesným nástrojom ochrany práva sťažovateľky, keďže tento návrh spornosť práv a oprávnených záujmov neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom je možné, že bude nasledovať aj tak iné konanie, a to v prípade neúspechu pani V. v konaní o oprave chýb v katastri nehnuteľností. Rozsudok krajského súdu bol právnej zástupkyňi sťažovateľky doručený 19. júna 2013.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd neuviedol, aké právne spory by mali nasledovať po určení vlastníckeho práva na základe žaloby sťažovateľky. Naliehavý právny záujem sťažovateľky je daný viac ako očividne, veď aké iné okolnosti by mali zakladať naliehavosť právneho záujmu účastníka konania pred súdom, ak nie dlhoročný spor o vlastníctvo pozemku, ktorého dôsledkom je množstvo konaní o nárokoch oboch strán sporu pred súdom, ako aj pred orgánmi verejnej správy. Pritom dochádza k navzájom si protirečiacim právoplatným rozhodnutiam v otázke legitimacy vzniku, zmeny alebo zániku vlastníckeho práva k pozemku. Rozsudky všeobecných súdov trpia aj vadou nepreskúmateľnosti v dôsledku nedostatočného odôvodnenia výroku, keďže sa oba súdy obmedzili na pomerne strohé všeobecné konštatovanie, že na určení vlastníckeho práva k spornému pozemku nie je naliehavý právny záujem, a to bez podrobnejšieho zdôvodnenia tohto záveru, ktorý je navyše v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Krajský súd neuviedol, na základe akých konkrétnych zistení dospel k záveru, že rozhodnutie o žalobe by neodstránilo spornosť práv medzi účastníkmi konania, resp. ohrozenie práv sťažovateľky. Rozsudky všeobecných súdov spočívajú aj na nesprávnom právnom posúdení

veci. Síce správne poukázali na závery ustálenej súdnej praxe, ale tieto nesprávne interpretovali a aplikovali na daný prípad. Ponechali bez povšimnutia, že pani V. otvorene na pojednávaní okresného súdu 29. februára 2012 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne potvrdila existenciu sporu o vlastníctvo k nehnuteľnostiam, pričom zároveň vyhlásila, že v budúcnosti podnikne všetky právne kroky na dosiahnutie opravy údajov katastra nehnuteľností, avšak odmieta akékoľvek konanie o určenie vlastníckeho práva.

Napokon sťažovateľka namieta, že v konaní vedenom krajským súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti sťažovateľka podala sťažnosť predsedovi krajského súdu. Sťažnosť bola posúdená ako nedôvodná.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 5 C 195/2011 a krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 134/2012 s tým, aby boli rozsudky okresného súdu z 29. februára 2012 a krajského súdu z 9. mája 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 € od krajského súdu. Napokon sa domáha náhrady trov konania taktiež od krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 5 C 195/2011 pre porušenie čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež uviesť, že sťažovateľka využila právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu.

Odlíšná je situácia týkajúca sa zvyšnej časti sťažnosti. Túto treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Pokiaľ sťažovateľka namieta prietahy v odvolacom konaní vedenom krajským súdom (porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), treba uviesť, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu bola už právna vec sťažovateľky pred všeobecnými súdmi právoplatne skončená vrátane namietaného odvolacieho konania. To znamená, že stav právnej neistoty účastníka konania týkajúci sa ním uplatňovaných práv už netrval, keďže sa ukončil zároveň s právoplatným rozhodnutím vo veci samej. V takejto situácii treba sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za bezpredmetnú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 134/2012 treba uviesť, že úvahy všeobecných súdov sú konzistentné, logické a presvedčivé, pričom vychádzajú z ustálenej súdnej praxe týkajúcej sa určovacích žalôb podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku v súvislosti s otázkou naliehavého právneho záujmu. V žiadnom prípade nemožno argumentáciu všeobecných súdov považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Skutočnosť, že sťažovateľka má v uvedených súvislostiach odlišný názor, nemôže znamenať sama osebe porušenie označených práv.

Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, možno považovať za jednoznačné, že medzi sťažovateľkou a pani V. je sporná otázka vlastníckeho práva k niektorým častiam pozemkov užívaným sťažovateľkou. Skutočnosť existencie takéhoto sporu uznali aj všeobecné sudy.

Rozhodujúcou otázkou sporu v danom prípade je právna otázka, či sťažovateľkou presadzované určujúce výroky sú alebo nie sú spôsobilé za existujúcej konkrétnej situácie zlepšiť jej postavenie, alebo dokonca spornosť v právach odstrániť. Všeobecné sudy v tejto súvislosti dospeli k záveru v neprospech sťažovateľky. Tieto závery sú dostatočne presvedčivé.

Pokiaľ sa sťažovateľka domáha určenia, že pani V. nie je vlastníčkou či spoluvlastníčkou parc. č. 1954/2 vo výmere 11 667 m² (zároveň v priebehu konania tvrdí, že ona sama je jej vlastníčkou), prípadné vyhovie žalobe v tejto časti by nemohlo mať za následok zápis vlastníckeho práva sťažovateľky k tejto parcele, a teda zlepšenie právneho postavenia sťažovateľky. Navyše, takýto negatívny určujúci výrok by nevylučoval možnosť, že vlastníkom parcely je niekto tretí. Ďalším argumentom je aj skutočnosť, že dnes existujúca parc. č. 1954/2 nemá výmeru 11 667 m² (ale len 350 m²), a preto požadovaný výrok by sa netýkal súčasne existujúcej parcely. Vzhľadom na daný skutkový stav a stanovisko tvrdené sťažovateľkou by táto mohla prípadne mať naliehavý právny záujem na pozitívnom určení, teda na určení, že ona sama je vlastníčkou tejto parcely. Ak by sa totiž takejto žalobe vyhovel, potom by na jej základe prichádzala do úvahy zmena zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v prospech sťažovateľky. Samozrejme, úspešnosť takéhoto pozitívneho určujúceho výroku by si vyžadovala aj ujasnenie skutočnej veľkosti a tvaru parcely, ktorej by sa takéto určenie týkalo.

Vo vzťahu k parc. č. 4785/1 a parc. č. 4785/9 treba za rozhodujúcu skutočnosť považovať, že obe tieto parcely boli v čase rozhodovania všeobecných súdov vedené v katastri nehnuteľností ako výlučné vlastníctvo sťažovateľky. Práve vzhľadom na túto skutočnosť ani negatívny určujúci výrok o tom, že pani V. nie je vlastníčkou týchto parciel,

ale ani pozitívny určujúci výrok o tom, že vlastníčkou týchto parciel je sťažovateľka, by nemal za následok nijakú zmenu v zápise vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam.

V danej súvislosti je ďalej významné, že nie sťažovateľka, ale pani V. namieta, že súčasne zapísaný vlastnícky stav k týmto parcelám nie je správny, a preto naliehavý právny záujem na zmene zápisu vlastníckeho práva môže mať za daného stavu pani V. Táto sa snaží zmenu dosiahnuť v rámci katastrálneho opravného konania, ktoré v čase rozhodovania všeobecných súdov nebolo ukončené. Pokiaľ pani V. nebude v rámci katastrálneho konania úspešná, potom bude môcť dosiahnuť zmenu vo svoj prospech iba žalobou o určenie jej vlastníckeho práva. Bude vecou jej slobodného rozhodnutia, či v naznačenej hypotetickej situácii tento právny prostriedok ochrany svojho tvrdeného práva využije alebo nie. Naopak, ak by sa katastrálne konanie skončilo v prospech pani V. (označené parcely či nejaká ich časť by boli zapísané v rámci katastrálneho konania ako vlastníctvo pani V.), potom by mala sťažovateľka naliehavý právny záujem na súdnom určení, že vlastníčkou parciel či ich častí je ona.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013